

Співали тужно зорі сірим сьайвом,
Посохле листя вітер колисав.
Ріка плила — віки лічила шумом,
А дуб поволі зморщений згасав.

Життя послідня іскра в ньому тліла,
Востанне погляд свій довкіль водив.
Побачив місяць вербу, що шуміла —
В плачі листок єдиний опустил.

І чув він, як близькі дерева з вітром,
Як з зорями і місяцем ріка
Про близьку смерть його шептали нишком
І нарікали на старі літа.

Чув він плачі сусідів, але гордо :
«Не вмру, не вмру я !» — вітру заскрипів
Й сконав. А вітер на слова ці глумно
Лиш усміхнувся й дивно засвистів.

І довго ждали вітер, місяць, зорі,
Щоб до землі дуб неживий упав ...
Та велетень і в найлютішій бурі
Не захитавсь й для всіх живим стояв.

Рим, 2/3/1967 (стор. 8)

Збірка « [Навіщо про це згадую](#) » Видавництво «Зоря», Лювен, (Бельгія), 1969.

